

Phong Thanh Dương hỏi:

- Người biết cái gì thử nói ta nghe?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải chăng thái sư thúc tổ dạy rằng những chiêu thức này sử liên một mạch thì địch nhân không tài nào phá được?

Phong Thanh Dương gật đầu ra chiều hoan hỉ nói:

- Ta đã bảo tư chất người khác thường, quả nhiên óc lãnh hội rất cao siêu. Bọn trưởng lão ma giáo này....

Lão vừa nói vừa chỉ vào những hình người sử côn bổng trên vách đá

Lệnh Hồ Xung hỏi ngay:

- Đó là những trưởng lão trong ma giáo ư?

Phong Thanh Dương đáp:

- Người không biết hay sao? Mười bộ hài cốt kia là của mười tên trưởng lão ma giáo đó.

Lão nói xong giơ tay ra trở vào những bộ hài cốt nằm la liệt dưới đất.

© [HQD](#)

HỒ THỨ NĂM MƯƠI CHÍN

HỒ XUNG LUYỆN ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao các trưởng lão ma giáo lại chết cả ở đây?

Phong Thanh Dương đáp:

- Ta giết họ đấy.

Bọn trưởng lão ma giáo đều là những tên võ công tuyệt thế, vậy mà Phong Thanh Dương nói bốn tiếng "ta giết họ đấy" một cách rất hời hợt hững hờ như giết đi mười con kiến con muỗi vậy.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Tại ... sao thế? ...

Phong Thanh Dương nói:

- Chỉ trong vòng một giờ là Điền Bá Quang tỉnh lại, người cứ hỏi chuyện đường dài thì còn thời gian đâu mà học võ công?

Lệnh Hồ Xung vội đáp:

- Đa tạ! Xin thái sư thúc chỉ điểm cho.

Phong Thanh Dương thở dài nói:

- Những trưởng lão ma giáo thực ra cũng là những người thông minh tài trí mới phá tan được hết những tuyệt chiêu Ngũ nhạc kiếm phái. Hỡi ơi! Đáng tiếc phải giết đi thật đáng tiếc!

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Vừa rồi lão nhân trách mình lãng phí thời gian mà bây giờ chính lão lại thở ngắn than dài.

Tuy trong lòng hần nghĩ vậy, song ngoài mặt không lộ vẻ chi hết.

Phong Thanh Dương lại nói:

- Đáng tiếc là bọn họ không hiểu rõ chiêu số là phân "tĩnh", người phát chiêu mới là phân "động". Chiêu số "tĩnh" phá giải kỳ tuyệt đến đâu mà khi gặp chiêu số "động" liền chịu bó tay thì chỉ còn đường để mặc người ta chu lặc. Vậy người phải nghĩ luôn luôn đến chữ "động". Học và sử đều cần hướng đến chiêu số "động" nếu cứ ỳ ra như cục đất không biết biến hóa thì dù có thuộc hàng nghìn hàng vạn chiêu số "tĩnh" mà gặp phải tay cao thủ chân chính là bị họ phá giải sạch sành sanh.

Lệnh Hồ Xung mừng rỡ như người phát điên. Vốn là một thanh niên mau lẹ hiểu động hần nghe Phong Thanh Dương nói mấy câu trúng gan ruột rất lấy làm sung sướng. Hần luôn miệng xưng tụng:

Phải lắm! phải lắm! cần học và sử chiêu linh động mới được.

Phong Thanh Dương nói:

- Phong Thanh Dương nói:

- Trong Ngũ nhạc kiếm phái cũng chẳng thiếu chi bọn xuẩn tài. Chúng cho rằng cứ học những chiêu kiếm tinh thực của sư phụ truyền cho là trở thành cao thủ. Hừ! Họ thuộc lòng 300 bài thơ Đường thì kẻ không biết ngâm thơ cũng ngâm được thật. Nhưng chỉ thuộc thơ người ta, rồi mình có làm thơ cũng chẳng ra hồn. Nếu tự mình không có óc sáng tác liệu có thành đại thi gia được không?

Lão nói mấy câu này thực ra đã mạt sát luôn cả Nhạc Bất Quần, nhưng Lệnh Hồ Xung thấy lời lão rất hợp lý, và lại lão không chỉ mạt chỉ tên sư phụ hắn, nên hắn cũng không phản đối.

Phong Thanh Dương nói:

- Luyện võ và sử chiêu linh động, mới chỉ là bước đầu. Luyện đến chỗ ra tay không còn chiêu thức mới tiến vào trình độ tuyệt luân. Theo người thì những chiêu luyện tới chỗ tối cao là không tài nào phá giải được. ý nghĩ đó chỉ đúng có một điểm là chiêu thức dù có cao đến đâu mà để đối phương tìm thấy đường lối là có thể nhận kẻ hở phá mình ngay. Còn như đã không có chiêu thức thì địch nhân phá vào đâu?

Lệnh Hồ Xung trống ngực đập loạn xạ. Miệng lảm bảm:

- Đã không chiêu thức thì phá vào đâu? Đã không chiêu thức thì phá vào đâu?

Phong Thanh Dương lại nói:

- Một người thường chưa học võ công bao giờ cầm kiếm vung loạn lên thì kiến văn người có rộng đến đâu cũng chẳng thể đoán được nhất kiếm của họ đâm chỗ nào, chém vào đâu. Dù là tay kiếm thuật tinh thâm rất mực cũng không phá nổi chiêu thức của họ, vì họ chẳng có chiêu thức chi hết. Hai chữ "phá chiêu" thành ra vô nghĩa. Có điều kẻ không học võ công mà không hiểu chiêu thức tất bị người ta đánh ngã một cách dễ dàng. Còn những tay kiếm thuật chân chính vào thượng thặng mà không chiêu số thì kiếm chế được người mà không để cho ai kiếm chế mình.

Lão lượm một khúc xương đùi người chết lên cầm một đầu gươm ra trước mặt Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bây giờ ngươi phá chiêu này bằng cách nào?

Lệnh Hồ Xung không biết đó là chiêu thức gì, ngơ ngác đáp:

- Đây không phải là chiêu thức nên đồ tôn không phá giải được.

Phong Thanh Dương tùm tùm cười nói:

- Chính là thế đó. Nếu địch nhân sử binh khí hay động quyền cước thành chiêu thức, thì ngươi chỉ cần biết cách phá giải là ra tay phá chiêu thắng địch được ngay.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nếu địch nhân không có chiêu thức thì sao?

Phong Thanh Dương đáp:

- Ấy đó! Ta muốn nói: Đối phương cũng là tay cao thủ hạng nhất. Cả hai bên tùy ý muốn đánh cách nào cũng được, chưa nhất định ai hơn ai kém...

Lão thở dài nói tiếp:

- Hiện nay những tay cao thủ như vậy hiếm lắm, Họa may người gặp được một hai vị đã là tốt số lắm rồi. Suốt đời ta mới gặp được ba vị mà thôi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ba vị đó là ai?

Phong Thanh Dương chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc rồi tủm tỉm cười nói:

- Trong bọn đệ tử Nhạc Bất Quần vẫn còn kẻ muốn dính líu đến chuyện ngoài không chịu học kiếm thuật. Hay lắm! Hay lắm!

Lệnh Hồ Xung then đỏ mặt lên vội khom lưng nói:

- Đồ tôn biết lỗi rồi!

Phong Thanh Dương nói:

- Người không có lỗi gì cả. Trái lại tâm tư người hoạt bát là hợp với lòng ta. Có điều hiện tại ít thì giờ. Vậy người liên tiếp biểu diễn ba, bốn chục tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn như người thuộc lòng rồi quên hết cả toàn bộ đi, quên sạch sành sanh đừng để dạ một chiêu nào cả. Đến lúc người cùng Điền Bá Quang động thủ, tựa hồ như người không còn một chiêu số nào về Hoa Sơn kiếm pháp để chiến đấu với hắn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ dạ!

Hắn ngưng thần coi lại đồ hình trên vách đá mười phần Lệnh Hồ Xung đã coi đến tám, chín, nhất là kiếm pháp bản môn hắn càng nhớ kỹ. Bây giờ hắn không cần mất thì giờ để học chiêu số mà chỉ cần đem những chiêu thức về kiếm pháp không liên lạc với nhau xếp thành một dây liên.

Phong Thanh Dương nói:

- Nhất thiết người nên thuận theo tự nhiên, chỗ nào không làm được thì đừng làm, chỗ nào thôi thì phải thôi ngay. Nếu không thể cho dính lại liền thành một xâu cũng bỏ quách. Tóm lại đừng có chút nào miễn cưỡng.

Lệnh Hồ Xung luyện kiếm mười mấy năm, mỗi lần luyện tập đều phải để hết tinh thần không dám lơ đãng chút nào, vì pháp luật của Nhạc Bất Quần rất nghiêm minh. Một cái lơ đãng tay, cất chân mà sai trật pháp độ mấy tấc liền phải dính chính ngay tức khắc. Chiêu thức nào cũng phải sử cho tận thiện tận mỹ, không được mảy may sai trật mới được y gặt đầu công nhận.

Lệnh Hồ Xung là khai sơn đệ tử, bản tính hắn cương cường hiếu thắng, lại được sư phụ, sư nương khen ngợi luôn luôn nên lúc hắn luyện mỗi chiêu càng khép mình vào lề luật gấp bội. Hắn không ngờ Phong Thanh Dương dạy kiếm lại trái ngược hoàn toàn với đường lối cũ. Lão muốn hắn càng tùy tiện càng hay và như vậy hợp với tâm ý hắn. Lúc hắn sử kiếm trong lòng sung sướng khôn tả, khác nào uống thứ rượu ngon cất đã mấy chục năm mùi vị êm ngọt phi thường.

Giữa lúc Lệnh Hồ Xung đang say mê sử kiếm, bỗng nghe tiếng Điền Bá Quang đứng ngoài gọi:

- Lệnh Hồ huynh! Mời Lệnh Hồ huynh ra đây tỷ võ.

Lệnh Hồ Xung thu kiếm về đứng yên nhìn Phong Thanh Dương hỏi:

- Thừa thái sư thúc tổ! Đồ tôn múa may quay cuồng như vậy liệu có chống được với Khoái đao của hần không?

Phong Thanh Dương lắc đầu đáp:

- Chống không nổi còn sai nhiều lắm!

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Không chống nổi ư?

Phong Thanh Dương đáp:

- Đã muốn chống là tự nhiên không chống nổi. Sao ngươi cứ phải chống đối mới được?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy liền tỉnh ngộ ngay. Hần mừng thầm nghĩ bụng:

- Phải rồi! Gã năn nỉ mình xuống núi dĩ nhiên không dám hạ sát thủ. Gã muốn sử dụng pháp gì thì sử dụng mình không cần biết tới mà chỉ việc tấn công là xong.

Hần cầm kiếm ra khỏi động thấy Điền Bá Quang cầm ngang lưỡi đao đứng đó.

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh được Phong lão liên bói chỉ điểm yếu quyết, quả nhiên kiếm pháp tiến bộ rất nhiều. Có điều vừa rồi Điền mỗ bị Lệnh Hồ huynh đánh ngã à vì sơ ý một chút, chứ trong lòng không phục. Bây giờ chúng ta tái đấu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được lắm!

Hần vùng kiếm chênh chếch đâm tới. Thanh trường kiếm lão đảo lung lay mà không có chút kinh lực nào cả.

Điền Bá Quang rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Thằng cha này phát điên rồi chăng?

Hần vùng đao chém nhẹ một nhát.

Lệnh Hồ Xung không né tránh, nghiêng mũi kiếm nhắm đâm chênh chếch vào bụng dưới với đối phương.

Điền Bá Quang la lên:

- Ô hay!

Rồi xoay đao lại gạt. Không ngờ Lệnh Hồ Xung đột nhiên tung trường kiếm từ trên không.

Điền Bá Quang ngừng đầu lên nhìn.

Chẳng ngờ mũi gã bị Lệnh Hồ Xung đánh trúng một quyền khá nặng máu tươi đổ ra rất nhiều.

Điền Bá Quang còn đang kinh hãi thì Lệnh Hồ Xung lại dùng tay làm kiếm đâm tới cực kỳ mau lẹ, trúng ngay vào huyết Đản Trung Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang toàn thân nhũn ra từ từ té xuống. Về mặt gã cực kỳ kinh dị lại vô cùng phần nộ.

Lệnh Hồ Xung xoay mình lại. Phong Thanh Dương gọi hắn vào động bảo:

- Người lại được thêm nửa giờ nữa để luyện kiếm. Gã hai lần bị người điểm tể, thương thế lần này nặng hơn và dĩ nhiên lâu hơn lần đầu gã mới tỉnh lại. Có điều lần sau tái đấu, không chừng gã sẽ dùng đến phép đánh liều mạng, vậy người phải cẩn thận mới được. Bây giờ người hãy vào luyện kiếm pháp phái Hành sơn đi!

Tưởng bất tất phải thuật lại cho rườm lời. Lệnh Hồ Xung sau khi được Phong Thanh Dương chỉ điểm, chiêu số về kiếm pháp của hắn như có như không. Về ý tứ chiêu số hãy còn nhưng về hình thức chiêu số không rõ rệt nữa, thiệt là biến hóa đến độ xuất quỷ nhập thần.

Điền Bá Quang tỉnh dậy rồi lại thêm hai lần gã bị đánh ngã.

Trời đã xế chiều Lục Đại Hữu đem cơm lên núi. Lệnh Hồ Xung thấy gã còn ở đằng xa đã xách Điền Bá Quang bị té còn nằm đó bỏ vào phía sau tảng đá. Phong Thanh Dương cũng ở hậu động không ra.

Lệnh Hồ Xung bảo Lục Đại Hữu:

- Mấy bữa nay ta ăn thấy ngon miệng vậy mai Lục sư đệ mang nhiều cơm rau hơn một chút nhé!

Lục Đại Hữu thấy đại sư ca vẻ mặt vui tươi khác hẳn tình hình mấy tháng trước hẳn chỉ buồn phiền trong lòng cũng mừng thầm gã đáp:

- Hay lắm! Mai tiểu đệ sẽ đưa lên một giỏ cơm lớn.

Lục Đại Hữu xuống núi rồi, Lệnh Hồ Xung giải khai huyết đạo cho Điền Bá Quang, hắn mời gã cùng Phong Thanh Dương cùng vào ăn cơm.

Phong Thanh Dương chỉ ăn nửa bát là no. Còn Điền Bá Quang ôm mỗi bát bình không sao nuốt được. Gã vừa và cơm vừa cầu nhàu thóa mạ. Đột nhiên gã bóp mạnh đánh cách một tiếng. Cái bát sành bị bể thành mười mấy mảnh. Cả mảnh bát lẫn cơm đổ xuống người gã.

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Điền huynh giận cái bát cơm làm chi vậy?

Điền Bá Quang tức giận, hằn học nói:

- Mẹ kiếp! Điền mỗ tức quá, chỉ vì Điền mỗ không muốn giết thằng lỏi thành ra thằng lỏi chỉ công chứ không thủ mà chiếm được tiện nghi. Hừ hừ! Mẹ kiếp tiểu ni .. tiểu ni...

Gã hiển nhiên muốn thóa mạ Nghi Lâm tiểu ni cô, nhưng không hiểu gã nghĩ sao đang nói dở dang bỗng dừng lại. Gã nói liên mấy câu "tiểu ni, tiểu ni" rồi lớn tiếng:

- Lệnh Hồ Xung! Người có giỏi thì tái đấu với ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được lắm!

Đoạn hấn chống kiếm đứng dậy.

Cuộc ác đấu này cực kỳ hung hiểm. Lệnh Hồ Xung vẫn đánh như trước. Mỗi lần Điền Bá Quang phóng đao đâm tới, gã không đỡ gạt cứ dùng tuyệt chiêu phản kích. Không ngờ lần này Điền Bá Quang ra tay độc địa.

Soạt soạt hai đao! Một đâm trúng vào vết đứt Lệnh Hồ Xung một vạch vào cánh tay trái hằn thành vết khá sâu. Hiển nhiên hấn bị thua rồi cảm hận không chịu nhận nữa. Tuy gã không giết Lệnh Hồ Xung nhưng muốn đả thương tứ chi hấn.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa đau đớn thành ra kiếm pháp tán loạn. Sau đó mấy chiêu, hấn bị Điền Bá Quang đá ngã lăn ra.

Điền Bá Quang rất lấy làm đắc ý, kê đao vào cổ Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Còn đánh nữa hay thôi? Từ giờ ta không nể đâu. Mỗi lần đánh là mỗi lần chém người mấy nhát. Dù ta không giết người nhưng cũng chẳng để thân thể người toàn vẹn, phải làm cho máu chảy kiệt quệ mới nghe.

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Đánh nữa chứ! Dù Lệnh Hồ Xung nay không chiến đấu nổi Điền huynh, chẳng lẽ Phong thúc sứ tử của tiểu đệ cứ thông tay ngồi nhìn để mặc cho Điền huynh hoành hành hay sao?

Điền Bá Quang nói:

- Phong lão gia là bậc cao nhân tiền bối không thềm động thủ với ta đâu .

Gã vừa nói vừa lượm đơn đao lên, trong bụng nghĩ thầm:

- Nếu mình đả thương Lệnh Hồ Xung trầm trọng, Phong Thanh Dương tất nhiên tức giận ra tay. Dù lão không hạ thủ giết người mà chỉ đuổi mình xuống núi cũng là hỏng bét.

Lệnh Hồ Xung xé vạt áo buộc vết thương tiến vào trong động. Hấn lắc đầu nhăn nhó cười nói:

- Thừa thái sư thúc tử! Quả nhiên gã thay đổi chiến lược, đánh chém thực sự. Nếu gã chém đúng cánh tay phải không sử kiếm được nữa thì khó lòng thắng gã.

Phong Thanh Dương nói:

May ở chỗ trời đã gần tối. Người ước hẹn ngày mai tái đấu. Đêm nay người đừng ngủ nữa, chúng ta hết sức một đêm. Ta dạy cho người ba chiêu kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ba chiêu thôi ư?

Hấn nghĩ bụng:

- Vén vén có ba chiêu kiếm thì hà tất phải mất cả một đêm mới học xong.

Phong Thanh Dương thùng thảng đáp:

- Ta coi người có vẻ thông minh đặc biệt, nhưng chưa hiểu có thông minh thật không hay chỉ là thông minh giả dối. Nếu người thông minh thật thì một đêm nay may ra có thể học được ba chiêu kiếm này. Nhược bằng tư chất người đần độn, trí hiểu biết của người tầm thường thì ... sáng mai người đừng chường mặt ra đấu với gã nữa, chỉ việc nhận thua rồi riu riu vâng lời gã xuống núi quách cho rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe thái sư thúc tổ nói vậy thì liệu chừng ba chiêu kiếm này không phải tầm thường và nhất định khó học lắm rồi, nhưng hắn không khỏi động lòng hiếu thắng ngang nhiên đáp:

- Thừa thái sư thúc tổ! Nếu đồ tôn tư chất ngu muội không thể trong một đêm học được ba chiêu đó thì thà rằng để gã chém một đao chết quách đi cho rồi, chứ nhất định không chịu theo gã xuống núi.

Phong Thanh Dương cười nói:

- Vậy thì hay lắm!

Lão ngừng đầu lên trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Trong một đêm mà bắt học ba chiêu thì không khỏi quá ép uống. Chiêu thứ hai tạm thời chưa cần dùng đến, vậy người chỉ học chiêu thứ nhất và chiêu thứ ba cũng tạm đủ. Có điều... có điều. Chà! Trong chiêu thứ ba rất nhiều chỗ biến hóa do chiêu thứ hai mà ra. Thôi được! Chúng ta sẽ lược bớt những chỗ biến hóa có liên quan đến chiêu thứ hai thử coi có được không.

Lão lẩm bẩm một mình, có lúc trầm ngâm rồi lại lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung thấy lão ra vẻ lo âu lắm chuyện thì không khỏi ngứa ngáy khó chịu. Gã biết môn võ công nào càng khó học bao nhiêu thì uy lực càng mãnh liệt bấy nhiêu.

Bỗng nghe Phong Thanh Dương miệng lẩm bẩm:

- Trong chiêu thứ nhất có 360 chỗ biến hóa, nếu quên một chỗ là chiêu thứ ba sử dụng không đúng được. Cái khó là ở chỗ đó.

Lệnh Hồ Xung nghe nói tới một chiêu thứ nhất đã có tới 360 chỗ biến hóa thì giật mình kinh hãi.

Phong Thanh Dương bầm đốt ngón tay tính:

- Qui muội qua Vô vọng, Vô vọng tới Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu. Giáp chuyển sang Bính, Bính chuyển sang Canh, Canh chuyển sang Quý. Tí Sửu giao nhau, Thìn Tỵ giao nhau, Ngọ Mùi giao nhau. Phong lôi là một lần biến, Thủy Hỏa là một lần biến. Càn khôn đối nhau, Chấn Đoài đối nhau, Ly Tốn đối nhau. Ba thêm thành năm, năm thêm thành chín....

Lão càng đếm càng lộ vẻ lo âu trầm trọng, rồi thở dài nói:

- Xung nhi! Ngày trước ta học chiêu thứ nhất phải mất những ba tháng trời. Thế mà bảo trong một đêm người học hai chiêu chẳng là nói giỡn ư? Người thử nghĩ coi: Qui muội qua Vô Vọng...

Lão nói đến đây bỗng im bặt, tỏ ra thần trí lơ đãng. Sau một lúc lão hỏi:

- Vừa rồi ta nói gì nhỉ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thái sư thúc tổ vừa nói: Qui muội qua Vô vọng, Vô vọng tới Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu....

Phong Thanh Dương giương cặp lông mày lên nói:

- Trí nhớ của người hay thật. Rồi sau sao nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

Thái sư thúc tổ nói tiếp: Giáp chuyển sang Bính, Bính chuyển sang Canh, Canh chuyển sang Quý....

Hắn tiếp tục đọc tiếp và nhớ thuộc lòng không sai chữ nào.

Phong Thanh Dương rất lấy làm kỳ hỏi:

- Môn "Độc cô cửu kiếm" này người đã học yếu quyết chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đồ tôn chưa học qua, nên không hiểu môn này kêu bằng "Độc cô cửu kiếm".

Phong Thanh Dương nói:

Người chưa học qua sao đã thuộc lòng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đồ tôn vừa nghe thái sư thúc tổ lẩm nhẩm như vậy.

Phong Thanh Dương lộ vẻ vui mừng vỗ đùi nói:

- Nếu vậy thì có thể được. Trong một đêm tuy không học được hoàn toàn, nhưng người cố mà nhớ lấy. Chiêu thứ nhất không cần học, còn chiêu thứ ba chỉ học một nửa. Người hãy nghe đây: Qui muội qua Vô vọng, Vô vọng tới Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu.

Lão tiếp tục đọc xuống tất cả hơn 900 chữ rồi nói:

- Người thử đọc lại một lượt.

Lệnh Hồ Xung vâng lời đọc lại và chỉ trật có bảy tám chữ Phong Thanh Dương liền đính chính lại cho hắn.

Lệnh Hồ Xung đọc lần thứ hai không có chỗ nào sai trật nữa.

Phong Thanh Dương mừng rỡ vô cùng nói:

- Hay lắm! hay lắm! Người lại đọc xuống dưới đi

Lão liền truyền cho Lệnh Hồ Xung thêm mấy trăm chữ khác về khẩu quyết. Lão chờ Lệnh Hồ Xung thuộc lòng rồi tiếp tục dạy mấy trăm chữ nữa cho đến hết năm ngàn chữ.

Tuy trí nhớ của Lệnh Hồ Xung đặc biệt hơn người mà cũng mất hơn một giờ mới nhớ không sai trật chữ nào.

Phong Thanh Dương bảo hần đọc thuộc lòng từ đầu đến cuối ba lần, lão đã thấy hần nhớ hết toàn bộ liên bảo:

- Đó là điều kiện căn bản về "Độc cô cửu kiếm". Bây giờ nhớ được rồi, song chỉ vì muốn thành tựu mau chóng mà cố ghi nhớ chứ không hiểu rõ đạo lý bên trong thì ngày sau rất dễ quên lãng. Vậy bắt đầu từ hôm nay, người cần đọc nhắm luôn miệng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đồ tôn xin vâng lời.

Phong Thanh Dương lại nói:

- Chiêu thứ nhất về "Độc cô cửu kiếm" này gọi là "Tổng quát thức" có rất nhiều biến hóa. Còn việc thể hiện thiên tổng quát này bây giờ chưa học vội. Chiêu thứ ba là phá đao thức dùng để giải đơn đao, song đao, liễu điệp đao, quỷ đầu đao, phá đại đao, trăm mã đao v.v.... Điền Bá Quang thì triển phép khoái đao bằng đơn đao. Vậy đêm nay người chỉ học một bộ phận để đối phó với đao phép của gã .

Lệnh Hồ Xung nghe nói chiêu thứ hai trong "Độc cô cửu kiếm" có thể phá giải được nhiều kiếm pháp của những môn phái trong thiên hạ. Còn chiêu thứ ba chuyên để phá giải đao pháp thì hần vừa kinh hãi vừa mừng thầm nói:

- Phép cửu kiếm này thần diệu như vậy mà đồ tôn thiết chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Phong Thanh Dương nói:

- Sư phụ người đã nghe qua rồi, nhưng hần không muốn đề cập tới với các người mà thôi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Phong Thanh Dương không trả lời vào câu hỏi, lão nói:

- Chiêu thứ ba trong "Độc cô cửu kiếm" này là "Phá đao thức". Điều cốt yếu là lấy nhẹ nhàng chống với trầm trọng, dùng mau lẹ để kiềm chế chậm chạp. Phép khoái đao của Điền Bá Quang cũng nhanh lắm rồi nhưng người cần phải nhanh hơn gã nhiều thì phải dùng cách gì? Người còn nhỏ tuổi mà thi đua mau lẹ với gã rất có thể được, nhưng thắng hay bại thì chưa nắm vững. Còn ta đây đã già nua tuổi tác mà muốn mau hơn gã thì chỉ còn một biện pháp duy nhất là ra chiêu trước gã. Vậy người liệu chừng gã sắp ra chiêu gì thì người phải tranh tiên đón đầu. Đối phương chưa cất tay, mũi trường kiếm của ta đã trở vào chỗ yếu hại của gã thì gã có mau lẹ đến đâu cũng không kịp người được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa đáp:

- Dạ dạ! Phép "Độc cô cửu kiếm" này phát huy chiêu thứ ba phải chăng dạy người cách liệu địch để chiếm tiên cơ?

Phong Thanh Dương vỗ tay đáp:

- Đúng lắm! đúng lắm thằng nhỏ này thật dễ dạy đây! bốn chữ 'liệu địch tiên cơ' đúng là chỗ tinh yếu của chiêu kiếm thứ ba đó. Bất luận là ai sắp ra chiêu nào, nhất

định đều có trăm triệu. Đại khái gã muốn chém một đao vào vai bên tả người tự nhiên gã đưa mắt nhìn vào đó. Nếu lúc ấy thanh đơn đao của gã đang ở phía dưới dĩ nhiên gã vung đao lên vạch thành hình nửa vòng tròn để từ trên chém chênh chếch xuống.

Lão liên đem những chỗ biến hóa về chiêu thứ ba phân tích cho Lệnh Hồ Xung nghe.

Lệnh Hồ Xung trong lòng khoan khoái vô cùng. Bỗng nhiên hắn được nghe môn võ học chưa từng thấy bao giờ. Khác nào một gã thiếu niên quê mùa đột nhiên được tới chốn hoàng cung, nội viện. Những điều mắt thấy tai nghe chẳng cái gì là không tân kỳ khác lạ.

Chiêu kiếm thứ ba biến hóa cực kỳ phức tạp. Trong vòng một giờ, Lệnh Hồ Xung chỉ lĩnh hội được hai ba phần mười, còn ngoài ra hắn chỉ cố ghi nhớ khẩu quyết vào lòng. Người dạy hết sức, kẻ học hết lòng thành ra không biết gì đến thời gian lặng lẽ trôi.

Bỗng nghe Điền Bá Quang ở ngoài động lớn tiếng gọi:

- Lệnh Hồ huynh! Trời sáng rồi! Đã tỉnh giấc chưa hay còn ngủ?

Lệnh Hồ Xung thộn mặt ra khẽ nói:

- Trời ơi! Sáng mất rồi!

Phong Thanh Dương thở dài nói:

- Đáng tiếc thời gian cấp bách quá! Người học rất mau chóng, mau hơn lòng ước vọng của ta nhiều. Bây giờ người ra đấu với gã đi!

Lệnh Hồ Xung vâng lời. Hắn nhắm mắt để nhắm lại những điều cốt yếu đã học đêm qua. Đột nhiên hắn mở bừng mắt ra nói:

- Thừa thái sư thúc tổ! Đồ tôn có chỗ chưa hiểu là tại sao hết thấy mọi biến hóa đều là chiêu số tấn công, không có chỗ nào phòng thủ?

Phong Thanh Dương nói:

- Phép "Độc cô cửu kiếm" chỉ có tiến chứ không có thoái. Dĩ nhiên chiêu nào cũng nhằm tấn công, bắt buộc bên địch không thủ không xong. Như vậy thì dĩ nhiên không cần thủ nữa. Người sáng chế ra kiếm pháp này là Độc cô cầu bại tiên bối! Cứ một cái tên "Cầu bại" cũng đủ thấy lão nhân gia suốt đời muốn cầu lấy một lần thua mà không sao được. Kiếm pháp này ra đời đã thành thiên hạ vô địch thì còn thủ gì nữa? Giả tỷ có ai đánh lão nhân gia phải xoay kiếm về thế thủ thì lão nhân gia không biết sung sướng đến thế nào?

Lệnh Hồ Xung lại đi lặp lại câu:

- Độc cô cầu bại! Độc cô cầu bại!

Trong lòng hắn tưởng tượng ra một vị tiên bối chống kiếm vào chốn giang hồ, khắp thiên hạ không ai địch nổi. Lão muốn tìm một tay đối thủ bức bách lão quay về thế thủ một chiêu, chỉ một chiêu thôi cũng không được. Tình trạng này thật khiến cho người ta phải kinh hãi và khâm phục hết chỗ nói:

Bỗng nghe Điền Bá Quang lại la lớn:

- Ra mau đi mà chịu ta chém cho hai nhát nữa!

Lệnh Hồ Xung cầm trường kiếm lớn tiếng đáp:

- Tiểu đệ sắp ra đây .

Phong Thanh Dương chau mày nói:

- Xung nhi! Bữa nay không đủ thì giờ, ngươi chưa thể luyện được chiêu thứ ba đến chỗ tinh vi và phân tích tử mĩ. Bây giờ ngươi ra tiếp chiêu với gã, có điều rất nguy hiểm là hễ gã tiến lên phóng đao nhằm vào cánh tay hay cổ tay bên hữu ngươi mà đả thương. Khi ấy ngươi đành để tùy ý gã hoặc chém hoặc mổ, không còn sức kháng cự nữa. Đó là một điều ta rất băn khoăn!

Lệnh Hồ Xung hăng hái đáp:

- Đồ tôn sẽ hết sức chiến đấu.

Hắn cầm kiếm ra khỏi động làm bộ lừ thừ, vươn vai, ngáp dài. Hắn lại giơ tay lên dụi mắt hỏi:

- Diên huynh dậy sớm thế? Đêm qua không ngủ được ư?

Miệng hắn nói vậy, nhưng bụng bảo dạ:

- Ta chỉ cần sao qua được lúc này vào học thêm được mấy giờ thì vĩnh viễn không sợ gì gã nữa.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI**ĐIỀN BÁ QUANG THUA TRẬN BỎ ĐI**

Điền Bá Quang giờ đơn đao lên nói:

- Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ thật không có ý đả thương Lệnh Hồ huynh, nhưng Lệnh Hồ huynh cố chấp quá độ, Điền mỗ nói thế nào Lệnh Hồ huynh cũng không chịu hạ sơn. Lần này còn tỷ đấu là bắt buộc Điền mỗ phải phải đâm chém Lệnh Hồ huynh mười đao hay hai mươi đao, khắp mình chỗ nào cũng đầy thương tích. Như vậy há chẳng là đắc tội với Lệnh Hồ huynh lắm hay sao?

Lệnh Hồ Xung động tâm đáp:

- Không nên chém tại hạ 10 đao hay 20 đao mà chỉ một đao chặt đứt cánh tay phải là xong. Có như thế thì tại hạ mới sử kiếm được nữa. Lúc đó Điền huynh muốn giết, muốn mỗ thế nào tùy ý.

Điền Bá Quang lắc đầu nói:

- Tại hạ chỉ muốn Lệnh Hồ huynh chịu thua, hà tất phải đả thương cánh tay hay bàn tay bên hữu Lệnh Hồ huynh làm chi?

Lệnh Hồ Xung mừng thầm trong bụng nói:

- Tại hạ chỉ sợ Điền huynh trong bụng nói thế, nhưng lúc thua câu lên thì bất cứ độc chiêu dã man nào cũng dám sử dụng.

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh bất tất phải nói khích Điền mỗ. Một là Điền mỗ đối với Lệnh Hồ huynh vốn không thù oán, hai là kính trọng Lệnh Hồ huynh có tư cách hảo hán, ba là đánh bại liệt Lệnh Hồ huynh trọng thương còn e người ngoài làm khó dễ cho mình. Vậy Lệnh Hồ huynh cứ yên tâm mà ra chiêu đi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Nào mời Điền huynh!

Điền Bá Quang vung đao lên ra một hư chiêu. Chiêu thứ hai gã mới chém chênh chéo xuống. ánh đao lóe lên khí thế cực kỳ hung mãnh!

Lệnh Hồ Xung toan xử dụng biến thế trong chiêu thứ ba về "Độc cô cửu kiếm" để phá giải. Ngờ đâu đao pháp của Điền Bá Quang mau lẹ quá chừng hần sắp phóng kiếm thì đao pháp của đối phương đã chuyển biến rồi sau chậm lại một chút.

Mới qua ba chiêu, Lệnh Hồ Xung trong lòng cực kỳ xao xuyến, la thầm:

- Hồngбет, hồngбет! Kiếm pháp mình mới học hoàn toàn không dùng được, nhất định sẽ bị thái sư thúc tổ quở mắng là ngu ngốc.

Hắn đánh vài chiêu nữa, mồ hôi trán nhỏ tong tong.

Không ngờ đang lúc Lệnh Hồ Xung hoang mang thì trong con mắt Điền Bá Quang lại ngó thấy kiếm pháp của hắn cực kỳ hung hiểm. Chiêu nào cũng khắc tinh với đao pháp của gã. Gã kinh hãi phi thường tự nghĩ:

- Mấy chiêu kiếm này rõ ràng hần có thể giết mình mà sao lại cố ý phóng chậm một chút? Phải rồi! Hần muốn nương tay cho mình biết khó nuốt mà rút lui. Nhưng dù mình biết là khó mà vẫn không rút lui được mới khổ chứ. Thôi đành đánh đến cùng muốn ra đâu thì ra.

Điền Bá Quang trong lòng nghĩ vậy, lúc phóng đao chém tới không dám dùng kình lực đến độ chót. Cả hai bên cùng úy kỵ nhau và đều ra chiêu rất thận trọng.

Cuộc tỷ đấu diễn ra một lúc rồi đao pháp của Điền Bá Quang dần dần nhanh hơn, mà Lệnh Hồ Xung ứng dụng những biến thức trong chiêu thứ ba của họ Độc cô cũng dần dần thuần thục hơn.

Đạo quang và kiếm quang lấp lóe mắt. Hai bên giao thủ mỗi lúc một nhanh hơn. Điền Bá Quang bỗng quát lên một tiếng thật to phóng chân đá vào bụng dưới Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cho người ngã về phía sau. Hần xoay chuyển ý nghĩ rất mau:

- Ta chỉ cần được quãng thời gian hơn chừng một ngày một đêm nữa, đến sáng mai là nhất định kèm chế được gã.

Hần liền buông kiếm rời khỏi tay hai mắt nhắm nghiền, ngừng thở, giả vờ ngất đi.

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung nằm chết giấc thì giật mình kinh hãi. Nhưng gã biết hần rất xảo quyệt và lắm mưu trí, không dám cúi xuống nhìn vì sợ hần đột nhiên đứng phắt dậy tập kích theo các bại trung thủ thắng. Gã liền cầm ngang thanh đao để trước ngực tiến lại gần mấy bước cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh làm sao vậy?

Hần gọi mấy lần Lệnh Hồ Xung mới lần lần tỉnh lại, hơi thở phập phù nói:

- Chúng ta .. chúng ta lại đánh nữa.

Hần chống tay đứng dậy, nhưng chân trái nhũn ra lại té xuống ngay.

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh không đứng dậy được nữa rồi. Chi bằng nghỉ ngơi một ngày cho lại sức rồi sáng mai theo Điền mỗ xuống núi.

Lệnh Hồ Xung không nói gì, lại chống tay xuống đất làm như muốn đứng lên mà miệng thở hồng hộc không ngớt.

Điền Bá Quang không nghi ngờ nữa. Gã tiến lên một bước nắm lấy cánh tay phải Lệnh Hồ Xung đỡ hần dậy.

Điền Bá Quang vốn là người cẩn thận tinh tế, hần bước lên đã có ý giả bộ vô tình chân dẫm vào thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung bỏ rơi dưới đất. Tay phải gã cầm đao hộ vệ thân mình, còn tay trái lại nắm đúng huyết đạo cánh tay phải Lệnh Hồ Xung khiến cho hần có quỷ kế gì cũng không thực hành được.

Trọng lượng toàn thân Lệnh Hồ Xung đặt hết vào cánh tay trái Điền Bá Quang hiển nhiên hần hoàn toàn bất lực. Đột nhiên hần nổi giận miệng nói:

- Ai mượn ngươi khéo lấy lòng? Mẹ kiếp ...

Hắn vừa mắng vừa lão đảo đi về động.

Phong Thanh Dương mỉm cười nói:

- Người dùng cách này để trì hoãn được một ngày một đêm mà chẳng mất chút khí lực nào. Có điều làm như vậy cũng hơi dê hèn vô liêm sỉ.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đối với kẻ dê hèn vô liêm sỉ cũng phải dùng đến cách dê hèn vô liêm sỉ.

Phong Thanh Dương nghiêm sắc mặt hỏi:

- Vậy đối phó với người chính nhân quân tử thì sao?

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ đáp:

- Chính nhân quân tử ư? ... Đối với người chính nhân quân tử ư?

Rồi không biết trả lời ra sao.

Phong Thanh Dương giương cặp mắt loang loáng lên nhìn Lệnh Hồ Xung cất giọng trầm trầm hỏi lại:

- Vậy đối phó với người chính nhân quân tử thì thế nào?

Lệnh Hồ Xung miễn cưỡng đáp:

- Nếu đối phương đúng là bậc chính nhân quân tử mà muốn giết đồ tôn, dĩ nhiên đồ tôn cũng chẳng thể can tâm chịu chết. Gặp trường hợp bất đắc dĩ thì dù là thủ đoạn dê hèn vô liêm sỉ cũng đành phải nhẫn nhục tạm dùng vậy chứ biết làm sao?

Phong Thanh Dương cả mừng đồng ý nói:

- Hay lắm! hay lắm! Người nói câu này là đúng thực tình của kẻ ngụy quân tử. Bậc đại trượng phu muốn làm thế nào thì cứ thế mà làm, tựa hồ nước chảy mây trôi muốn đi về phương nào thì đi. Hết thầy qui củ võ lâm, giáo điều môn phái vứt mẹ cả đi!

Lệnh Hồ Xung chỉ tùm tùm cười không dám nói gì nữa. Mấy câu này của Phong Thanh Dương đã nói trúng tâm hắn. Nhưng giới luật của phái Hoa Sơn cực kỳ nghiêm cẩn, hắn không dám công nhiên phụ họa với những câu ngang chướng của lão. Giả tỷ mấy câu này mà lọt vào tai Nhạc Bất Quần thì hắn sẽ bị trách phạt nhẹ nhất là 40 côn.

Phong Thanh Dương giờ bàn tay khô như que củi vuốt tóc Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói tiếp:

- Dưới trướng Nhạc Bất Quần còn có nhân tài như ngươi thật là tuyệt! Thằng nhỏ đó quả có con mắt tinh đời chưa đến nỗi thành đồ bỏ.

Lão nói thằng nhỏ đây dĩ nhiên là trở vào Nhạc Bất Quần. Lão vỗ vai Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Cái bọm này thật hợp ý ta. Bây giờ ngươi hãy luyện lại chiêu thứ nhất và chiêu thứ ba về kiếm pháp của Độc cô đại hiệp đi!

Đoạn lão đem những yếu quyết về chiêu thứ nhất của họ Độc cô giảng giải lại cho đến khi Lệnh Hồ Xung lĩnh hội được rồi, lão mới đem những chỗ biến hóa về chiêu thứ ba giảng giải tiếp và chỉ điểm một cách rất tỉ mỉ.

Lệnh Hồ Xung dụng tâm ghi nhớ. Chỗ nào hắn không hiểu liền hỏi lại ngay. Quảng thời gian một ngày đối với hắn thật là dư dả không phải học cấp bách như đêm trước. Hắn luyện xong diễn lại từng chiêu từng thức cho thật chu đáo.

Sau bữa cơm chiều, Lệnh Hồ Xung chỉ ngủ hai giờ rồi lại dậy luyện kiếm chiều.

Sáng sớm hôm sau, Điền Bá Quang vẫn yên trí Lệnh Hồ Xung bị thương khá nặng, nên gã chưa lên tiếng khiêu chiến.

Lệnh Hồ Xung cứ ở trong hậu động tiếp tục luyện kiếm cho đến cuối ngọ sang mùi thì bao nhiêu chỗ biến hóa về chiêu kiếm thứ ba của họ độc cô hắn đều thuộc lòng.

Phong Thanh Dương nói:

- Bữa nay ngươi lại tái đấu mà không địch nổi gã cũng không cần. Ngươi chỉ học thêm một ngày một đêm nữa thì thế nào ngày mai cũng thắng.

Lệnh Hồ Xung vâng lời từ từ bước ra khỏi động. Hắn thấy Điền Bá Quang vẫn đứng trên sườn núi nhìn ngang nhìn ngửa liền làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Điền huynh! sao Điền huynh còn chưa đi?

Điền Bá Quang lên giọng nửa ra lễ phép nửa ra ồm ồm đáp:

- Tại hạ đến cung nghinh đại giá. Hôm qua tại hạ đắc tội, bữa nay tôn giá chắc đỡ nhiều rồi?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chẳng hiểu đã đỡ hay chưa. Vết đùi bị Điền huynh chém một đao đau không chịu nổi.

Điền Bá Quang cười nói:

- Bữa trước chúng ta cùng nhau tỷ đấu tại Hành Dương thương thế Lệnh Hồ huynh hôm đó còn nặng hơn nhiều mà chưa từng thấy Lệnh Hồ huynh thốt ra nửa lời khiếp nhược. Điền mỗ biết Lệnh Hồ huynh quỷ kế đa đoan, nhưng bây giờ dù Lệnh Hồ huynh có giả vờ khéo đến đâu Điền mỗ cũng chẳng mắc lừa đâu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đàng nào Điền huynh cũng mắc bẫy rồi, bây giờ có tỉnh ngộ cũng không kịp nữa. Điền huynh! hãy coi chiêu đây!

Hắn vừa nói vừa vung kiếm đánh vèo một tiếng nhằm đâm vào trước ngực đối phương.

Điền Bá Quang giơ đao lên đỡ, mà đỡ cũng trật ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung lại đâm nhát thứ hai.

Điền Bá Quang trầm trồ:

- Nhanh tuyệt! nhanh tuyệt!

Gã quét ngang thanh đao để chống lại.

Lệnh Hồ Xung lại sử chiêu thứ ba rồi chiêu thứ tư, miệng hắn nói:

- Hôm nay còn nhanh hơn nữa!

Đoạn chiêu thứ năm, chiêu thứ sáu phóng ra lia lia. Rồi hần cứ tiếp tục phóng hoài, càng đánh những chiêu về sau càng mau lẹ, mau đến nỗi liên miên không ngớt. Đúng là hần đã học được đến chỗ tinh yếu về "Độc cô cửu kiếm". "Độc cô cửu kiếm" chỉ có tiến chứ không có thoái. Chiêu nào cũng nhằm tấn công bên địch.

Sau khi qua lại hơn chục chiêu, Điền Bá Quang trong lòng nao núng, chẳng hiểu đón đỡ thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung hể đảm một kiếm là Điền Bá Quang lùi một bước. Hần đảm hơn mười chiêu kiếm thì gã đã phải lùi ra đến sườn núi. Thế công của Lệnh Hồ Xung vẫn khẩn cấp không trì hoãn chút nào.

Véo véo liên bốn tiếng và toàn nhằm vào những chỗ yếu trọng của Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang cố gắng đỡ được hai nhát, đến nhát thứ ba không sao chống được. Chân trái gã lùi đập vào khoảng không. Gã biết sau lưng là vực sâu muôn trượng nếu té xuống thì xương thịt nát ra như cám.

Giữa lúc nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc Điền Bá Quang chém mạnh một đao xuống đất để mượn đà đứng cho vững lại thì chiêu kiếm thứ tư của Lệnh Hồ Xung đã chỉ vào cổ họng gã.

Điền Bá Quang sắc mặt lợt lạt, Lệnh Hồ Xung cũng không nói gì thủy chung lưỡi kiếm của hần vẫn chỉ vào cổ họng đối phương.

Hồi lâu Điền Bá Quang tức giận văng tục:

- Muốn giết thì cứ việc giết đi! Làm con mẹ gì vậy?

Lệnh Hồ Xung rút tay mặt về, nhảy lùi lại phía sau mấy bước nói:

- Điền huynh vì sơ hở trong nhất thời mà để cho tiểu đệ chiếm được tiên cơ. Vụ này chưa đủ bằng chứng. Chúng ta lại tỷ đấu nữa.

Điền Bá Quang đằng hắng một tiếng rồi múa tít thanh đơn đao như gió táp mưa sa đánh tới. Gã tự nhủ:

- Chuyển này mình phải tấn công trước, không để hần chiếm tiện nghi nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy thanh cương đao của đối phương chém tới mãnh liệt. Hần đảo thanh trường kiếm đâm chênh chếch vào bụng dưới đối phương. Đồng thời hần nghiêng đi tránh khỏi mũi đao.

Điền Bá Quang thấy thế kiếm của đối phương phóng tới ác liệt vội xoay đơn đao lên gạt. Gã y mình sức mạnh, chỉ cầu sao cho đao kiếm đụng nhau là chắc chắn thanh trường kiếm sẽ bị hất văng đi.

Lệnh Hồ Xung phóng chiêu đầu đã chiếm được thượng phong liền xỏ ra những chiêu tiếp tục liên miên không ngớt. Chiêu nào cũng hiểm độc và trúng đích. Lưỡi kiếm cùng mũi kiếm thủy chung vẫn không rời khỏi những chỗ yếu hại của đối phương.

Điền Bá Quang đỡ gạt không kịp, đành phải lùi lại dần. Sau mười chiêu qua lại, gã lại đi vào vết bánh xe cũ và lùi ra cho tới bờ vực thẳm.

Lệnh Hồ Xung lia kiếm chém xuống, bức bách Điền Bá Quang phải đưa đao ra hộ vệ hạ bàn. Tay trái Lệnh Hồ Xung xòe năm ngón tay ra để làm kiếm. Vừa gặp lúc đối phương sơ hở, hấn phóng ngón giữa và ngón trỏ nhằm vào huyết Đan Trung ở trước ngực đối phương. Nhưng ngón tay hấn còn cách đích chừng hai tấc thì đột nhiên ngừng lại.

Điền Bá Quang hai lần bị Lệnh Hồ Xung dùng ngón tay điểm trúng huyết Đan Trung. Giả tử lần này lại bị điểm nữa thì tất gã phải té xỉu không chừng lăn xuống vực thẳm cũng nên. Gã thấy ngón tay đối phương dừng lại, hiển nhiên có ý nhân nhượng.

Hai người giữ miếng một lúc, Lệnh Hồ Xung lại nhảy lùi về phía sau.

Điền Bá Quang ngồi xuống phiến đá nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên gã gầm lên một tiếng thật to rồi múa tít đơn đao đánh tới. Thanh đơn đao lên xuống vun vút, uy thế cực kỳ mãnh liệt!

Lần này gã nhằm đúng phương vị, quay lưng về phía sơn động và định bụng: nếu có phải lùi nữa thì lùi vào sơn động. Dù sao cũng quyết một trận tử chiến.

Lệnh Hồ Xung hiện giờ đã học hết đệ tam kiếm tức "phá đao thức" của họ Độc cô. Bao nhiêu thể biến hóa về đao chiêu hấn đã thuộc lòng. Hấn chờ cho lưỡi đao của Điền Bá Quang chém tới rồi nghiêng người tránh sang mé hữu, hươi thanh trường kiếm nhằm hót cánh tay trái Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang xoay đao lại gạt thì thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đã biến thế nhằm đâm vào mé tả sau lưng gã. Từ cánh tay trái xuống đến mé tả sau lưng cách không đầy một thước. Chiêu hồi đao này của Điền Bá Quang vừa để thủ vừa để tấn công, tức là vừa đỡ gạt vừa phản kích. Đường lực đạo rất mãnh liệt mà trong lúc cấp bách gã không kịp hạ thấp đao xuống để bảo vệ sau lưng, đành phải né sang bên hữu nửa bước để tránh.

Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung lia vào nách bên trái Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang hốt hoảng đưa đao lên gạt thì thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung bỗng trở xuống đùi bên trái gã.

Điền Bá Quang không còn cánh nào đỡ gạt được nữa. Gã đành bước lạng sang mé hữu để tránh.

Lệnh Hồ Xung phóng kiếm tới tấp hết thủy chiêu này đến chiêu khác toàn nhằm đánh vào mé tả, bức bách Điền Bá Quang lại phải lùi dần từng bước và lùi sang mé hữu.

Điền Bá Quang lùi đến mười bước thì đến góc sườn núi.

Chỗ này có một tảng đá lớn chặn đường, hết đất lùi. Gã liền tựa lưng vào phiến đá múa lên bảy tám bông hoa đao. Gã không cần để ý coi thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung có đánh tới thế nào, bên tai chỉ nghe kiếm phong rít lên veo veo! Tay áo vạt áo và ống quần bên tả đều bị thanh trường kiếm vạch rách bảy tám đường mà đường nào cũng chỉ ách áo chứ không đụng đến da thịt.

Điền Bá Quang cũng hiểu rõ sáu nhất kiếm này nhất nào cũng có thể chặt đứt tay, đứt chân hoặc đâm thủng bụng gã được.

Tình trạng đã đến thế này, chỉ trong khoảnh khắc là bao nhiêu ý niệm của gã đều nguội lạnh như tro tàn. Gã ọc một cái rồi phun ra một búng máu tươi.

Lệnh Hồ Xung liền tiếp dồn Điền Bá Quang ba lần đến chỗ sinh tử. Hắn nghĩ lại mấy ngày trước đây, võ công Điền Bá Quang còn cao thâm hơn hắn nhiều. Ngờ đâu bây giờ quyền sinh quyền sát gã lại chuyển sang tay hắn, mà hắn có thể thủ thắng một cách rất dễ dàng. Tuy ở ngoài mặt hắn không lộ vẻ gì mà trong bụng mừng như phát điên.

Hắn thấy Điền Bá Quang bị đại bại rồi hộc máu tươi thì không khỏi sinh lòng lân tuất, cất giọng ôn tồn hỏi:

- Điền huynh! thắng bại là chuyện thường, sao Điền huynh lại phải quan tâm như thế? Tiểu đệ chẳng đã chịu thua với Điền huynh đến mấy chục lần rồi ư?

Điền Bá Quang liệng đơn đao đi lắc đầu nói:

- Phong lão tiên bối kiếm thuật như thần. Hiện nay trên thế gian này chẳng một ai địch nổi. Tại hạ vĩnh viễn không phải là địch thủ Lệnh Hồ huynh nữa.

Lệnh Hồ Xung lượm thanh đơn đao cầm hai tay đưa sang nói:

- Điền huynh nói đúng đó! Tiểu đệ may mắn đắc thắng hoàn toàn trông vào sự chỉ điểm của Phong thái sư thúc tổ. Tiểu đệ muốn Điền huynh ưng cho một điều.

Điền Bá Quang không đón lấy thanh đơn đao, cất giọng thâm trầm nói:

- Tính mạng Điền mỗ là ở trong tay Lệnh Hồ huynh. Lệnh Hồ huynh có điều gì xin hãy nói ra.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong thái sư thúc tổ ẩn cư đã lâu ngày không can dự đến thế sự. Lão nhân gia không thích để người phạm tục quấy nhiễu. Vậy sau khi Điền huynh xuống núi xin đừng nhắc đến chuyện lão nhân gia với bất cứ một ai. Được vậy thì tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Điền Bá Quang lạnh lùng hỏi:

- Lệnh Hồ huynh chỉ phóng kiếm đâm một nhát giết Điền mỗ đi bịt miệng có phải hơn không?

Lệnh Hồ Xung lùi lại hai bước tra kiếm vào vỏ đáp:

- Bữa trước bản lãnh Điền huynh cao thâm hơn tiểu đệ rất nhiều. Nếu Điền huynh cũng phóng đao chém chết tiểu đệ thì làm gì có chuyện ngày nay? Tiểu đệ năn nỉ Điền huynh đừng tiết lộ hành tung của Phong thái sư thúc tổ. Đây là một điều mà tiểu đệ năn nỉ, tuyệt không dám tơ hào bức bách.

Điền Bá Quang nói:

- Được rồi! Điền mỗ ưng thuận điều đó.

Lệnh Hồ Xung xá dài một cái nói:

- Đa tạ Điền huynh!

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỗ vâng mệnh đến đây mời Lệnh Hồ huynh xuống núi. Nay Điền mỗ đành làm nhục sứ mệnh việc này uống công mất rồi. Điền mỗ không đánh lại nổi Lệnh Hồ huynh nhưng câu chuyện giữa chúng ta chưa chắc đã chấm dứt. Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ xin cáo biệt. Chúng ta còn có ngày tái ngộ.

Gã nói xong khoanh tay trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới chất kịch độc trong người Điền Bá Quang. Chuyến này ra về, chẳng bao lâu chất độc sẽ phát tác mà chết. Hắn cùng Điền Bá Quang ác đấu mấy ngày bất giác sinh mối đồng tình. Trong cơn xúc động, hắn toan buột miệng gọi:

- Điền huynh! Tiểu đệ theo Điền huynh xuống núi đây!

Nhưng hắn nhớ lại mình đang ở trong thời kỳ chịu tội ở đây sáu hồi. Nếu không có sứ mệnh thì chẳng thể nào rời khỏi đây một bước. Huống chi Điền Bá Quang lại là một tên đại đạo hái hoa, gây nên rất nhiều tội ác. Bây giờ nếu hắn theo gã xuống núi thì biến thành con người xấu xa như gã, rồi mai đây thân bại danh liệt, hỏa hoạn vô cùng!

Hắn nghĩ vậy liền ngừng lại không nói nữa, chỉ đưa mắt nhìn Điền Bá Quang cho tới khi mất hút rồi trở vào sơn động. Hắn chạy đến trước Phong Thanh Dương lay phục xuống nói:

- Thái sư thúc tổ chẳng những cứu mạng mà còn truyền thụ kiếm thuật thượng thặng cho đồ tôn. Ôn đức này vĩnh viễn khó lòng báo đáp được.

Phong Thanh Dương mỉm cười nói:

- Kiếm thuật thượng thặng! Kiếm thuật thượng thặng! Ha Ha! Hãy còn xa lắm. Con ơi!

Tiếng cười của lão đậm vẻ thâm lương tịch mịch.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Đồ tôn lớn mật xin thái sư thúc tổ đem hết "Độc cô cửu kiếm" truyền thụ lại cho đồ tôn!

Phong Thanh Dương hỏi:

- Người muốn học toàn bộ "Độc cô cửu kiếm", nhưng sau này liệu người có hối hận không?

Lệnh Hồ Xung sững sốt không hiểu hối hận vì điều gì? Nhưng gã xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi tự nhủ:

- Phải rồi "Độc cô cửu kiếm" không phải là kiếm pháp bản môn. Thái sư thúc tổ e rằng sư phụ mình biết ra, mình sẽ bị trọng trách. Sư phụ có cảm đoán mình học kiếm pháp phái ngoài, song lão gia đã bảo: mình có thể đập hòn đá ở trái núi khác ra để lấy ngọc. Mình sử kiếm có lẫn cả chút ít kiếm pháp của phái Thanh Thành sư phụ cũng đã biết rồi. Hơn nữa mình theo những đồ hình trên vách đá học võ số kiếm pháp của những phái Hằng sơn, Hành sơn, Thái sơn, Tung Sơn. Lại học cả võ công mười vị

trưởng lão Ma giáo không phải ít. Mình đã ghi nhớ vào lòng thì khó mà quên được. "Độc cô cửu kiếm" đã thần kỳ như vậy, kẻ học võ ai mà không ngày đêm mong mỏi được luyện kỳ chiêu tuyệt thế. Mình may gặp cơ duyên tày trời, lại được một bậc tiền bối bản môn truyền thụ thì khi nào chịu để lỡ mất?

Gã nghĩ vậy liền lay phục xuống đáp:

- Đây là một sự hạnh ngộ lớn nhất trong đời đồ tôn. Vậy bây giờ cũng như mai hậu chỉ có cảm kích chứ không hối hận.

Phong Thanh Dương nói:

- Được rồi! Để ta truyền thụ cho ngươi. Điền Bá Quang ôm hận bỏ đi, quyết gã chưa chịu thôi đâu! Nhưng dù gã có quay trở lại thì ít ra cũng phải sau đây mười ngày hay nửa tháng. Chúng ta đã dự ngày giờ, vậy cần học lại từ đầu cho có căn bản vững chắc.

© [HQD](#)